

ζήλου εἰς στρατιωτικὰς σπουδὰς. Τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος αὐτῶν ἀπέβαλον ἐντελῶς οἱ ἀδελφοὶ κατὰ τὴν ἐν Βι-
έννῃ διαμονὴν των καὶ μόνον τὰ θρησκευτικὰ παραγ-
γέλματα αὐτῶν ἠκολούθουν μετ' ἀκριβείας καὶ ἐτήρουν
ἀπαρεγκλίτως. Ἐκάτερος αὐτῶν εἶχεν ἐν τῷ οικοδο-
μήματι τῆς Ἀνατολικῆς Ἀκαδημίας μίαν κατοικίαν ἐκ
τριῶν δωματίων συνισταμένην. Κατὰ τὰς διακοπὰς ὅμως
μετώκουν εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον τῆς Μητροπόλεως», ἵνα
μένωσιν ἐπὶ τινα τοῦλάχιστον χρόνον ἀπηλλαγμένοι
τῆς αὐστηρᾶς τηρήσεως τοῦ κανονισμοῦ, τῆς ἐπιβαλλο-

μένης αὐτοῖς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μαθητείας.
Μόνον δις ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ τῶν ἐξ ἐτῶν ἐπεσκέ-
φθησαν τὴν πατρίδα αὐτῶν — τὴν τελευταίαν φορὰν
κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, τῇ 14 ἰουλίου, ὅτε ὁ πρίγκηψ
Ἀμπᾶς ἐκηρύχθη ἐνῆλικος καὶ ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ
πασσᾶ καὶ τὸν βαθμὸν στρατηγοῦ. Ὁ νέος ἀντιβασι-
λεὺς εἶνε μικροῦ μᾶλλον ἀναστήματος, ἀναγνωρίζει δέ
τις ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν Ἀνατολίτην ἐκ τοῦ μελαγ-
χροῖνου προσώπου καὶ τῆς συμπεριφορᾶς αὐτοῦ.

N. Δ.

ΑΠΟ ΣΚΩΜΙΟΥ ΕΙΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ.

(Συνέχεια.)

Λάσκαρις. Συμφορά καὶ κόλασις!

Καὶ πῶς εἰς ταῦτα σὺ ἀπήντησας;

Ματθίλδη. Κρουνοὺς
θερμῶν δακρῶν χέουσα. Τῶν ἀσθενῶν
τὸ μόνον τοῦτο ἐπιχείρημα.

Λάσκαρις. Οὐδὲν
οἱ θρήνοι ὠφελοῦσι. Βιαζόμενοι,
κηρύττουμεν πανδήμως τοὺς συνδέοντας
ἡμᾶς δεσμούς.

Ματθίλδη. Εἰς μάτην τὸν ὀρθόδοξον
ἀποκηρύττει γάμον ἢ ἐπίσημος
τῆς Ῥώμης ἐκκλησία. Ὡς συμβίαν σου
ὁ παντεπόπτης ἐταστής τῶν καρδιῶν
μὲ ἀπεδέχθη, ἀλλ' εἰσέτι ἄγαμον
μὲ θεωρεῖ τῷ Κράτος καὶ ὁ ὑπατος
Ποντίφηξ.

Λάσκαρις. Ἐχεις κατὰ τοῦτο δίκαιον.
Τοιαύτας τὰς θρησκείας διεμόρφωσαν
τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ σύζυγος
ἢ λατρευτὴ μου οὕτω σὺ προσάγεσαι
ὡς νύμφη ἄλλου εἰς τὸν ἅγιον βωμόν.

Ματθίλδη. Ἐκατοντάκις προτιμῶ τὸν θάνατον.

Ἡ νέα Δούκισσα προτείνει τότε τὴν φυγὴν, ἣν ἐν
τούτοις θεωρεῖ ἀδύνατον ὁ Λάσκαρις, διότι φεύγει
κρύφα ἢ κοινῇ ἀσπὴ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ ἀπόγονος τῶν
Βιλλαρδουίνων, τοιοῦτο δ' ἐπεισόδιον ἡδύνατο ν' ἀνα-
φλέξῃ μακρὸν ἐν Εὐρώπῃ πόλεμον, μεθ' ὃ, παρασυρό-
μενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ὁμιλεῖ ἀμυδρῶς περὶ τῆς κατὰ
τῶν Φράγκων ὀγκουμένης θυέλλης, καὶ ὅτε ἡ Ματθίλδη,
ἀνησυχούσα, ζητεῖ σαφεστέρας ἐξηγήσεις, ὑπεκφεύγει
αὐτὰς ἐντέχνως. Ἡ ὅλη αὕτη περικοπὴ τυγχάνει ἐξό-
χως περικαλλῆς.

Ματθίλδη. Τί λέγεις; Μὲ φοβίζεις.

Λάσκαρις, σπινθηρόμενος. Μὴ ἐρώτα με.
Πλὴν τὸ δεινὸν πολλάκις καὶ τὸ φάρμακον
παρασκευάζει.

Ματθίλδη. Ὑποφώσκει τις ἐλπίς;

Λάσκαρις. Τίς οἶδεν; Ἰσως. Κρύπτει τοὺς γαμψόνοχας
ὁ λέων, μὴ ἀφρόνως προκαλούμενος,
ἀλλ' ἀπαξ ἐφορμήσας, μεταβάλλεται
εἰς νέμεσιν ἀγρίαν.

Ματθίλδη. Καθαρώτερον
ὁμιλεῖ

Λάσκαρις, λαμβάνων αὐτὴν τοῦ βραχίονος καὶ ὀδηγῶν
πρὸ τεθραυσμένου ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης.

Τοῦτο βλέπεις τὸ θεσπέσιον
τῆς σμίλης τῶν ἀρχαίων ἀριστουργήμα;
Τὰς χεῖρας ἅμα μειδιῶν κατέλιπε
τοῦ Πραξιτέλους καὶ Φειδίου, ἔθραυσεν
ὁ Ζεὺς τὰ ἐκμαγεῖα, ὅσα πρότερον
κατεῖχε, καὶ τὸ θεῖον τοῦτο πρότυπον
ἀπεμμήθη, ὅπως διαπλάσῃ σε.

Ματθίλδη. Πρὸς τί τὸν λόγον στρέφεις;

Λάσκαρις. Ἡ ὑφήλιος
τοῦ ὑπερτάτου κάλλους τὴν ἐκδήλωσιν
ἐλάτρευσε, καὶ ὅλοι οὕτως ἦν-θησαν
ἀκριῆς αἰῶνες εὐκλεεῖς.

Ματθίλδη. Πλὴν, φίλε μου . . .

Λάσκαρις. Ἀνάμεινον. Ἐν τέλει μετεβλήθησαν
τὰ πράγματα, βαρβάρων στίφη ἄγρια
κατέκλυσαν τὴν χώραν, κατηρέϊψαν,
κατέχρανον τὰ πάντα, καὶ συνθλάσαντα
τὸ σῶμα τῆς Παφίας τὸ ἐπέραστον,
ἀκέφαλον ἀφήκαν τερατοῦργημα,
ὡς σῆμα τοῦ αἰσχίστου κακουργήματος.

Ματθίλδη. Οἱ λόγοι οὗτοι . . .

Λάσκαρις. Ἀκριβῶς ἀντανακλᾷ
τῆς Ἀφροδίτης τὸ σεπτὸν εἰκόνημα
τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος. Ἀντιπρόσωπος
ἐπὶ τῆς γῆς ὑπῆρξε τῆς θεότητος,
τὴν ἀρετὴν, τὸ κάλλος, τὴν ἀλήθειαν,
τοῦ θεοῦ ἀκηράτους ιδιότητος,
εἰς φωτοβόλον αἰγλὴν συνεδύασε,
καὶ τοῦ Ὑψίστου ἔθηκε τὰ θέμεθλα
πολιτισμοῦ, ὅποτε ῥάγδην χεῖμαρροι
ἐπῆλθον αἰφνης πανσιδῆρων ἱποτῶν,
καὶ εἰς κευθμῶνα ζοφερόν μετέτρεψαν
τὴν Αὐτοκρατορίαν, τέως καύχημα
τῆς Οἰκουμένης.

Ματθίλδη. Ἦδη μόλις σ' ἐννοῶ.

Λάσκαρις, παραφόρως.

Ναί, μ' ἐννοεῖς, φιλάτη, οὐδ' ἐκπλήττεσαι
ἂν εἰς τὴν θεὰν ταύτην τὴν ἐπαίσχυντον
τὸ αἷμα βράζῃ καὶ ἡ χεὶρ ἀναζητῇ
τοῦ ξίφους κρύφα τὴν λαβὴν.

Ματθίλδη. Πῶς λάμπουσιν

οὐκ ὀφθαλμοὶ σου! Μὲ φοβίζεις· παρ' ἐμοὶ ἔλθέ.

(Φέρει αὐτὸν πρὸς τὸ ἀνάκλιντρον, ἐφ' οὗ κάθηνται.)
Λάσκαρις. Συγγνώμην. Ἔσχον ἴσως ἄδικον.

Τὰς σκέψεις ταύτας ἄφες πάσας εἰς ἐμέ,
καὶ τὴν ἀναλγησίαν μὴ ταράττωμεν
ἐκείνων, ὧν ἡ ὥρα ἴσως ἤγγικεν.

Ματθίλδην, ἀνησύχως. Τί μελετᾷς;

Λάσκαρις, λύων τὴν κόμην καὶ μετὰ τῶν βοστρύχων
αὐτῆς παίζων.

᾽Ω ἄφες. ᾽Οτι μὲ φιλεῖς
καὶ μοὶ ἀνήκεις λέγε.

Ματθίλδην. Τῆς ζωῆς μου φῶς,

ναί, σοὶ ἀνήκω πᾶσα, καὶ σοὶ ἔδωκα

ψυχὴν καὶ σῶμα, καὶ παρὸν καὶ μέλλον μου.

Λάσκαρις. Στιγμαὶ ἀπείρου, ἀνεκφράστου χαρμονῆς!

(Ἀσπάζεται αὐτὴν ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ μένουσι τρυφερῶς συνεσφυγμένοι. Αἶφνης ἀντηχοῦσι κτύποι ἐπὶ τῆς μικρᾶς θύρας. Ὁ Λάσκαρις ἀναπηδᾷ κατάπληκτος, ἡ Ματθίλδην περίφοβος μένει ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ.)

Εἰς τὴν μικρὰν θυρίδα·

Ματθίλδην. Σῶσον, Δέσποινα!

Λάσκαρις τὴν πάροδον τοῦ κήπου ἀνεκάλυψαν.

Φωνή, ἔξωθεν. Ἀνοίξατε ταχέως.

Λάσκαρις τῇ Ματθίλδην. Σπεῦσον, κρύφθητι.

Ματθίλδην. ᾽Ω θνήσκω!

Λάσκαρις. Σπεῦσον, ἐπ' ἐμοῦ ἐρείσθητι.

(Φέρει αὐτὴν μέχρι τῆς παρακειμένης αἰθούσης, καὶ ἀνασπᾶσας τὸ ἐγχειρίδιον, σπεύδει πρὸς τὴν θυρίδα. Εἰσορμᾷ, ἐν ἄκρᾳ ἐξάψει, ἡ Κόμησσα τῶν Σαλώνων.)

Ἡ Κόμησσα ἐξηγεῖ τότε ὅτι, διασυνθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λασκάρεως, ἔρχεται ὅπως ἀποτίσῃ τὴν ὀφειλὴν, καὶ ἀφηγεῖται, ὅτι, ρεμβάζουσα ἐν τῷ παραδείσῳ τῶν Ἀνακτόρων, διέκρινεν ἐν τῷ λυκῷ φωτὶ τὴν Δούκισσαν Ματθίλδην πρὸ αὐτῆς διαβαίνουσαν, καὶ εἰς τὸ Μέγαρον τοῦ Λασκάρεως εἰσδύουσαν, ἀντελήφθη δὲ συγχρόνως ὅτι δορυφόροι τοῦ Δουκὸς, λοχῶντες εἰς τὰ περίετρα, περιέβαλλον ἤδη πανταχόθεν τὸ οἶκον. — «Κατεστράφημεν» ἀναφωνεῖ ὁ Λάσκαρις, ἀλλ' ἡ Κόμησσα ἐξηγεῖ ὅτι, ἀντιληφθεῖσα τῶν συμβαινόντων, παρῆλθε τότε καὶ αὐτὴ, ὅπως, ἀληθῆς ἄγγελος αὐταπαρνήσεως, συλληφθῇ αὐτὴ, ἀντὶ τῆς Δουκίσσης, ὥς ἐρωμένη τοῦ Λασκάρεως.

Τὴν θέσιν ταύτην ἄφες εἰς τὴν σύζυγον, ἀναφωνεῖ τότε ἡ Ματθίλδην, ἐξερχομένη τῆς αἰθούσης, εἰς ἣν εἶχε καταφύγει, καὶ θλίβουσα ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν Κόμησσαν, ἥτις μανθάνει οὕτω τὰ περὶ τοῦ μυστικοῦ γάμου, ἀλλὰ παρατηρεῖ ὅτι ὁ κίνδυνος διὰ τὴν Δούκισσαν ἀπομένει ὁ αὐτὸς καὶ ἐξορκίζει αὐτὴν ἵνα κρυβῇ. Ἡ Ματθίλδην κατ' ἀρχὰς διστάζει, μὴ ἀποδεχομένη τὴν τηλικαύτην θυσίαν, ἀλλὰ τοῦ θορύβου ἔξωθεν ἐπιτεινομένου, ἐπὶ τέλους ἀποσύρεται. Ὁ Λάσκαρις ἀνοίγει τότε τὸ παράθυρον καὶ ἐρωτᾷ τίς ὁ ἐν ὥρᾳ νυκτὸς τὸν οἶκον αὐτοῦ παραβιάζων. «Ὁ Κόμης τῶν Σαλώνων» ἀντηχεῖ ἔξωθεν ἡ ἀπάντησις. Ἡ Κόμησσα μένει ὥσπερ κεραυνόπληκτος, ἀλλ' ὁ Λάσκαρις ἀνακράζων,

Ὁ σύζυγός σου, φύγε, σπεῦσον κρύφθητι!
᾽ωδεῖ αὐτὴν εἰς τὴν παρακειμένην αἶθουσαν. Ἐν τούτοις ἡ εἰσοδος παραβιάζεται καὶ εἰσορμᾷ ὁ Κόμης μετὰ φυλάκων, ὅπως, διαταγῇ τοῦ Δουκὸς, ἐρευνήσῃ τὸ Μέγαρον,

εἰς ὃ ᾤφθησαν παρῆλθαι ὑποπτοὶ σκιαί. Ὁ Λάσκαρις ἀνθίσταται.

Κόμης. Εἰς βίαν τότε μὲ ᾤδεῖς.

Λάσκαρις, ἀρπάζων ζῆφος ἐκ παρακειμένης πανοπλίας.
Οὐδέποτε

τὴν βίαν ἐφοβήθην.

Κόμης, δεικνύων τοὺς δορυφόρους.

Μόγος ἴστασαι

ἀπέναντι τοσούτων

Λάσκαρις. Τὸ παράθυρον
ἀνοίξας, ἂν καλέσω εἰς βοήθειαν,
ᾠρίμως σκέψου μὴ τυχὸν πλειότεροι,
ἂφ' ὅτι σὺ νομίζεις, ὥδε δράμασι.

Κόμης. Πρὸς μόνον τότε μόνος παρατάττομαι.

Τὸ ζῆφος πρὸς τὸ ζῆφος διεσταύρωσε
τῶν προδοτῶν τοῦ Κράτους χαίρων πάντοτε
ὁ Κόμης τῶν Σαλώνων.

Λάσκαρις. Τὸ κριτήριον
ἐν οὐρανοῖς.

Μάχονται καὶ ὁ Κόμης ἀφοπλίζεται, εἰς τὴν θεὰν δὲ ταύτην ἡ Κόμησσα, τὰ πάντα λησμονοῦσα, ἐξορμᾷ τοῦ κρησφυγέτου αὐτῆς, καὶ προκαλεῖ οὕτω σκηνὴν ἐξόχως συγκινητικὴν, ἥτις μεταρσιοῦται μέχρι τῶν θεσπεσιωτέρων καλλονῶν τῆς δραματικῆς τέχνης.

Κόμησσα, εἰσορμᾶσα πρὸς τὸν Λάσκαριν. Πρὸς θεοῦ
τὸν σύζυγον μου. [σεβάσθητι

Λάσκαρις, τῇ Κομήσῃ. Ἄφρον τί ἐποίησας.

Κόμης. ᾽Ω Ἐρινύες, κύνες τῆς κολάσεως!

Σὺ, σὺ ἐνταῦθα;

Κόμησσα. Τὴν εἰσδύσαν μυστικῶς
ἐξήγεις· κεῖται ὥδε εἰς τοὺς πόδας σου.

(πίπτει πρὸ αὐτοῦ γονυκλινής.)

Κόμης. Μὲ σκώπτεις, τρισαθλία! Μέλας θάλατος
τοιαύτης ἀναιδείας ἐξιλέωσις

ἀνεπαρκής. (Ἀνασπᾷ ἐγχειρίδιον, ἀλλ' ὁ Λάσκαρις ἀναχαιτίζει αὐτόν.)

Λάσκαρις. Παράφρον, στήθι!

Κόμης, τῷ Λασκάρει. Ἄφες με!

Ἡ μισητὴ σου θεὰ ἐξεγείρει με

εἰς ἄφατον μανίαν. (Ἐν ἀπογνώσει τὸ μέτωπον αὐτοῦ τύπτων.)

Φεῦ, ὁ δαίλαιος

τί πράττω καὶ τί λέγω; (Ἀπορρίπτει μετ' ἀποτροπιασμοῦ τὸ ἐγχειρίδιον, καὶ ἀνεγείρων τὴν Κόμησσαν, κρατεῖ αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν.)

Θάμαρ, Θάμαρ μου!

Τὸ φίλτρον οὕτω σὺ ἀμείβεις τὸ πιστόν,
τὴν ἄρρητὸν λατρείαν ἣν σοὶ ὤμοσα;

Κόμησσα. Κλειστὰ τὰ χεῖλη ταῦτα, φίλε, σήμερον,
ἀλλ' ἐξηγεῖ ὁ χρόνος τὰ μυστήρια,
καὶ τὸν ἀδῶον στέφος ἀμαράντινον
ἐν οὐρανῷ ἀμείβει.

Κόμης, θωπεύων τρυφερῶς τὴν κόμην καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς. ᾽Ω ταλαίπωρος!

Ἴδου ἡ κόμη αὐτὴ ἡ μετὰζινος,
ἣν δυσερῶτων ἀσπασμῶν ἐκάλυπτον,
ἰδου τὰ δύο φασφοροῦντα ὄμματα,
πηγαὶ ἀκράτου χαρμονῆς, καὶ κάτοπτρον
ψυχῆς ἀσπίλου· οἱ λακκίσκοι πάντοτε
τὰς ἐπεράστους παρειὰς ἠδύνουσι,

ἰδοὺ τὰ χεῖλη ταῦτα τὰ ῥοδόεντα,
ἐφ' ὧν ἐτρύφων νέκταρ παραδείσιον,
ἰδοὺ τὸ πλάσμα τὸ γλυκύ, τὸ ἄδολον,
τῆς παραφόρου καὶ ἀγνῆς λατρείας μου,
λευκόν, σεμνόν, ἄδῳον, ἐπαφρόδιτον
ὡς φωτοβόλον Σεραφεῖμ.

(Βιαιῶς ἀπωθῶν αὐτήν.)

Ἀπαίσιος

σαυρὸς βορβόρου, αἷσχος ἐπονείδιστον,
σαπρία τῆς καρδίας καὶ τοῦ σώματος!

Κόμησσα, ὀλοφυρομένη·

Χριστέ μου, σώσον, Παναγία δέσποινα!

Κόμης, ὁρμῶν καὶ περιπαθῶς αὐτὴν ἐναγκαλιζόμενος.

Πῶς κλαίεις, Θάμαρ, προσφιλὴς ἀγάπη μου;

Τί ἐπραξα, ὁ ἄφρων; Καταπίπτουσι
τὰ δάκρυά σου, μαργαρίται τιμαλφεῖς,
εἰς τοῦ Θεοῦ τοὺς κόλπους.

Κόμησσα. Οἱμοί, τάλαινα!

Κόμης. Τί πταίεις σύ, φιλάτη; Πλάστης δίκαιος
τὴν ἄνοιάν μου τιμωρεῖ. Αἱ τρίχες μου
εἰς εὐκλεεῖς ἀγῶνας ἐλευκάνθησαν,
τὰς παρεάς μου οἱ φλογμοὶ κατέκαυσαν
τῆς Παλαιστίνης καὶ Συρίας, διαρκῆς
τῆς πανοπλίας χρήσις ἐξετράχυνε
τὸ σῶμα τοῦ πρεσβύτου, ἀλλ' ὁ δεῖλαιος
καρδίαν ἐτι νεαράν ὑπέκρυπτεν
ὑπὸ τὴν πλάκα τοῦ ἀτέγκτου χάλυβος,
ἐπόδησεν ἐρώτων κελάρυσματα,
καὶ ἀηδόνα ζωηρὰν συνέλαβεν
ὁ γηραιὸς ἱεράξ·

Κόμησσα. Ἰκετεύω σε . . .

Κόμης. Παράφρον! Κρύφα πρὸς τὰς ἄλλας ἐσπευδεν

ὁμήλικας ἐκείνη καὶ καγχάζουσιν,
οἱ δαίμονες νῦν πάντες τῆς κολάσεως,
τὸν καταπροδοθέντα μυκτηρίζοντες.

Κόμησσα. ὦ με φονεῦεις.

Κόμης.

Εἰς τὰς τρίχας τὰς λευκάς
αἰθάλην ῥίψατέ μοι, σάκκον τρίχινον
ἐνδύσατε τὸ σῶμα τὸ πολυπαθές,
τὰ τραύματά μου ἐξ αἰδοῦς καλύπτοντες,
καὶ οὕτω, φαῦλον πλέον ἐξουθένωμα,
εἰς τὸν λαόν μου πέμψατέ με τὸν πιστόν.
Ἡ Κομητεία τῶν Σαλῶνων ἐφεξῆς
κευθμῶν δακρύων καὶ ὀνειδῶν βάρανθρον.

Λάσκαρις. Πραῦνθητι, ὦ Κόμη,

Κόμης.

Τίς ὠμίλησε;

Συ, σύ; Τολμᾷς εἰσεῖτι; Ἐχεις δίκαιον·

ὁ σύζυγος ἐκλείπει καὶ ἀμείλικτος

ἢ θέμις ἤδη δι' ἐμοῦ παρίσταται.

Ἀμέσως συλληφθήτω. (Πρὸς τοὺς δορυφόρους,
οἵτινες κυκλοῦσι τὴν Κόμησσαν.)

Λάσκαρις.

Στήθι, Ἄκουσον!

Κόμης. Μακράν μου!

Κόμησσα ὑψ. Λασκάρει.

Ἄφες τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα.

(Οἱ δορυφόροι ἀπάγουσι τὴν Θάμαρ, ἣν ἀκολουθεῖ
ἀγρίως ὁ Κόμης.)

Λάσκαρις. ὦ ἡρώϊς καὶ μάρτυς! Ἡ γελόεσσα,

εὐτράπελος παιδίσκη, ἡ τὸ εὐδυμον

ἀπαύστως εἰς τὰ χεῖλη ἅσμα φέρουσα,

ἐφάμιλλος ἐδείχθη Σπαρτιάτιδος.

Ἐσώθης, ὦ Ματθίλδη, ἀλλ' ἐξέπεμψε

πρὸς τοῦτο ἓνα τῶν ἀγγέλων, εὐσπλαγχνον

τὸ θεῖον, φύλαξ τῶν Ἀνάκτων καὶ φρουρός.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΣΤΕΡΩΝ.

ΥΠΟ CAMILLE FLAMMARION.

ΟΛΥΣ· λόγος ἐγένετο κατὰ τοὺς τελευταίους
τούτους χρόνους περὶ τῆς διαδήκης σεβαστῆς
τινος κυρίας de Pau, ἥτις ἐκληροδοτεῖ ἑκατὸν
χιλιάδας φράγκων εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελεν εὑρεῖ τὸ
μέσον τῆς συγκοινωνίας μετ' ἄλλου τινὸς κόσμου —
ἐννοεῖται, οὕτως ὥστε νὰ ληφθῇ ἀπάντησις ἐκείθεν,
διότι ἄλλως δὲν θὰ ἤμεθα καθόλου βέβαιοι περὶ τῆς
συνεννοήσεως. Ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν ἐν Παρι-
σίῳ, εἰς ἣν ἀπηυθύνθη ἡ ῥηθεῖσα κυρία, ἐδέχθη τὸ
κληροδότημα, ἔνεκα ἰδιαίτερου τινὸς ὅρου λίαν φρονί-
μου ἄλλως. Ἀλλ' ἀναλάβωμεν τὴν ἱστορίαν ἀπ' ἀρχῆς,
καὶ ἀναφέρωμεν πρῶτον τὰ δύο ἄρθρα τῆς ἀστρονομι-
κῆς ταύτης διαδήκης.

Βραβεῖον ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων κληροδοτεῖται
εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Γαλλίας (τμήμα τῶν Ἐπιστημῶν),
δι' ἐκεῖνον ὅστις, ἀδιάφορον ποίας ἐθνικότητος ὦν, ἤθε-
λεν εὑρεῖ, ἐντὸς δέκα ἐτῶν ἀπὸ τοῦδε, τὸ μέσον νὰ
συνεννοηθῇ μετὰ τῶν κατοίκων ἀστέρος τινὸς (πλανήτου
ἢ ἄλλου) καὶ νὰ λάβῃ ἐκείθεν ἀπάντησιν.

Ἡ κληροδοτὶς ὑποδεικνύει ἰδίᾳ τὸν πλανήτην Ἄρην,
ἐφ' οὗ πρὸ πάντων συγκεντροῦται σήμερον ἡ προσοχή
καὶ ἡ ἔρευνα ὅλων τῶν ἀστρονόμων. Ἄν ἡ Ἀκαδημία

τῆς Γαλλίας δὲν δεχθῇ τὸ κληροδότημα, τοῦτο θὰ προσ-
ενεχθῇ εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τῶν Μεδιολάνων, καὶ ἐν
περιπτώσει νέας ἀποποιήσεως, εἰς τὸ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἐπειδὴ μία τοιαύτη ἀνακάλυψις φαίνεται ἀπίθανον
ὅτι θὰ γείνη πολὺ ταχέως, ἡ κληροδοτὶς ἔσχε τὴν σύ-
νεσιν νὰ προσθέσῃ, ὅτι ἐκ τῶν τόκων τοῦ ποσοῦ ἐκείνου
πρέπει νὰ ἀνταμειβῶνται αἱ ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι καὶ
ἀνακαλύψεις περὶ τῆς φυσικῆς συστάσεως τῶν πλανητῶν.

Τολμᾷ νὰ ὁμολογήσω μεθ' ὑπερηφανείας ὅτι συνε-
τέλεσα ἐμμέσως εἰς τὸ νὰ ἐπαυξήσω κατὰ 100,000
φράγκων τὸ κεφάλαιον τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν,
καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡμέραν τινὰ τὸ κληροδότημα τοῦτο θὰ
τύχη τοῦ προορίσμου του.

* * *

Διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ
τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως, πρέπει νὰ τοῖς φωτοφωνήσω-
μεν: «Υπάρχετε;» Καὶ ἔπειτα . . .πρέπει νὰ ὑπάρχωσι
. . . καὶ νὰ ἐννοήσωσι.

Ὁ Ἄρης συγκοινωνεῖ ἤδη μετὰ τῆς Γῆς, διὰ τῆς
ἐλξεως καὶ διὰ τοῦ φωτός. Ὁ χώρος, ὅστις ὑπάρχει
μεταξὺ τῶν κόσμων, δὲν χωρίζει αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων·